

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Τούτο το «παραμύθι» χάνεται μέσα στα βάθη του χρόνου και της λησμονιάς. Κανένας δεν ξέρει αν είναι πραγματική ιστορία ή δημιουργία του μυαλού και της φαντασίας κάποιου ή κάποιων ανθρώπων.

Όπως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, αυτός που μου την διηγήθηκε ισχυριζόταν πως είναι αληθινή.

Ζούσε, λέει, πριν από πολλά-πολλά χρόνια, σε ένα μικρό παραθαλάσσιο ονειρεμένο χωριό, ένα μικρό κορίτσι που το έλεγαν Ελπίδα. Πατέρας της Ελπίδας ήταν ο Φόβος και μητέρα της η Προσμονή.

Παρόλο που το χωριό ήταν πολύ όμορφο και είχε όλα τα καλά του κόσμου, οι κάτοικοί του, μέχρι να γεννηθεί η Ελπίδα, ήταν θλιμμένοι, αγέλαστοι και αμίλητοι.

Η Ελπίδα, λίγες μόλις μέρες μετά τη γέννησή της, έδειξε ότι κουβαλούσε ανεξήγητες και μαγικές δυνάμεις. Μόλις άγγιξε με τα μικρά της χεράκια τη μητέρα της και τον πατέρα της, εκείνοι, χωρίς να μπορούν να το εξηγήσουν, ένιωσαν να τους πλημμυρίζει χαρά μεγάλη, τόση που το γέλιο ξαναβγήκε από τα χείλη τους και φώλιασε σε κάθε γωνιά του σπιτιού τους. Η θλίψη έφυγε από το πρόσωπό τους και οι καθρέφτες του σπιτιού αποκαλύφθηκαν πάλι μετά από πολλά χρόνια αναμονής, κρυμμένοι κάτω από σεντόνια και κουβέρτες. Βλέπετε, Ο Φόβος και η Προσμονή, δεν άντεχαν να βλέπουν τα πρόσωπά τους σε καθρέφτες.

Η Ελπίδα, κοριτσάκι πια, έκανε παρέα με όλα τα παιδάκια του χωριού μα και με τους μεγάλους. Όλοι ήθελαν να χαϊδέψουν τα ξανθά μαλλάκια της και να συναντηθούν με το γαλαζοπράσινο βλέμμα της. Μετά από κάθε τους χάδι, το χαμόγελο μετακόμιζε στο πρόσωπό τους και η θλίψη ετοίμαζε τις βαλίτσες της μετανάστευσης. Δεν υπήρχε κανένας που να μην γνώριζε ότι αγγίζοντας την Ελπίδα η αισιοδοξία επέστρεφε στο μυαλό του.

Οι κάτοικοι του χωριού ζούσαν μέρες χαράς και δημιουργίας μέχρι που το νέο έσκασε σαν ξεχασμένη νάρκη: Η Ελπίδα αρρώστησε βαριά. Εδώ και δύο μέρες ψηνόταν στον πυρετό και

κανένα φάρμακο, κανένα γιατροσόφι δεν μπορούσε να τη συνεφέρει. Ούτε και το ευχέλαιο του παπά μπόρεσε να κάνει κάτι.

Στην πλατεία του χωριού οι συζητήσεις έδιναν κι έπαιρναν. Τα παιδιά σταμάτησαν να παίζουν στις ρούγες κι είχαν συγκεντρωθεί κι αυτά στην πλατεία για να μαθαίνουν τα νέα.

Οι νεώτεροι ζητούσαν συμβουλές από τους γέροντες. Μάταια όμως! Κανένας δεν μπορούσε να δώσει μια λύση.

«Ξέρω το φάρμακο που χρειάζεται το κορίτσι», ακούστηκε δυνατά μια φωνή.

Όλοι έψαχναν να βρουν ποιος μίλησε.

Κάτω από τον μεγάλο φτελιά της πλατείας καθόταν ένας άγνωστος άντρας, ακουμπώντας την πλάτη του στον κορμό του γέρικου δέντρου. Φορούσε ένα μεγάλο ψάθινο καπέλο, ρούχα πολυκαιρισμένα κι ένα κατακόκκινο μαντήλι στο λαιμό.

Είχε κάμποση ώρα που βρισκόταν εκεί, σκαλίζοντας με το δεξί του χέρι το χώμα, χωρίς κανένας να έχει αντιληφθεί την παρουσία του.

«Η γιατρεία του κοριτσιού βρίσκεται στα χέρια και στις ψυχές σας», ξαναμίλησε ο άγνωστος άντρας, τούτη τη φορά πιο δυνατά, χωρίς όμως να σηκώσει ούτε μια στιγμή το βλέμμα του από το χώμα που σκάλιζε με το χέρι του.

«Μην τον ακούτε, είναι τρελός δεν τον βλέπετε;», είπε θυμωμένος ο παπάς.

«Ποιος ξέρει από πού έρχεται!», συμπλήρωσε ο πρόεδρος.

«Γιατί να πιστέψουμε έναν άγνωστο κουρελή;» πρόσθεσε ο δάσκαλος.

Για λίγη ώρα δε μίλησε κανείς.

«Αλήθεια λέει ο άγνωστος», ακούστηκε μια παιδική φωνή και η γονείς έτρεξαν να μαλώσουν το παιδί που μίλησε.

«Έχω γυρίσει όλα τα χωριά και τις πόλεις της χώρας. Το δικό σας είναι το τελευταίο», φώναξε ακόμη πιο δυνατά ο άγνωστος. Μόνο που τούτη τη φορά είχε σηκωμένο το κεφάλι και το βλέμμα του καρφωμένο στο παιδί που μίλησε πριν από λίγο.

«Την Ελπίδα μπορείτε να την σώσετε μόνο αν ονειρευτείτε και θελήσετε να κάνετε τα όνειρά σας πραγματικότητα. Εσείς, αυτό που κάνατε μέχρι τώρα ήταν να περιμένετε από την Ελπίδα να σας δώσει τη χαρά που σας έλλειπε. Κάθε φορά που σας άγγιζε, έχανε και λίγη από τη ζωή της. Ψυχορραγούσε γιατί δεν της επιστρέφατε τη ζωή που σας χάριζε».

«Τι παραμύθια είναι αυτά που λες;», πετάχτηκε πάλι ο δάσκαλος.

«Δε λέει παραμύθια», ακούστηκε πάλι η ίδια παιδική φωνή. Τούτη τη φορά, το παιδί που μίλησε, κρατούσε στο αριστερό του χέρι ένα μεγάλο ξύλο και στο δεξί ένα σουγιά. Με το σουγιά του άρχισε να σκαλίζει το ξύλο.

«Πάντα ήθελα ένα ξύλινο άλογο. Ήρθε η ώρα να το αποκτήσω», είπε πάλι το παιδί και συνέχισε να σκαλίζει το ξύλο. Σιγά-σιγά σκάλισε δύο μάτια, μετά τα ρουθούνια, τα αυτιά και τελευταία άφησε τη χαίτη. Όλοι στο χωριό ήξεραν την ικανότητα που είχε το παιδί αυτό να σκαλίζει μορφές στο ξύλο και στο χώμα.

Ο άγνωστος άντρας σηκώθηκε αργά-αργά, καβάλησε το άλογό του που ήταν δεμένο λίγο πιο πέρα και πήρε το δρόμο που οδηγούσε έξω από το χωριό.

Σε κανέναν δε μίλησε μα και κανένας δεν τον χαιρέτησε.

Το παιδί, καβάλησε το ξύλινο άλογό του και κίνησε για το σπίτι της Ελπίδας.

Σαν έφτασε, έτρεξε γρήγορα στο δωμάτιό της. Την είδε ξαπλωμένη στο κρεβάτι να ανασαίνει βαριά με τα μάτια κλειστά.

«Ελπίδα, εγώ είμαι, ο φίλος σου. Μ' ακούς; Ήρθα να σου δείξω κάτι που έφτιαξα. Πάντα ονειρευόμουν να αποκτήσω ένα ξύλινο άλογο. Άνοιξε τα μάτια και δες το. Τα κατάφερα. Για σένα το έφτιαξα.»

Πολύ γρήγορα, κόσμος πολός μαζεύτηκε έξω από το σπίτι της Ελπίδας.

Το παιδί, έπιασε το σχεδόν άψυχο χέρι της Ελπίδας και το έβαλε στη χαίτη του ξύλινου αλόγου.

Το χέρι της Ελπίδας κουνήθηκε και χάιδεψε το μικρό παιδί. Τα μάτια της άνοιξαν. Οι γονείς της, ο Φόβος και η Προσμονή, βγήκαν από το δωμάτιο και ανακούνωσαν το ευχάριστο νέο στους συγκεντρωμένους.

«Η Ελπίδα ζει! Η Ελπίδα ζει! Είχε δίκιο ο άγνωστος καβαλάρης», άρχισαν να φωνάζουν όλοι μη μπορώντας να συγκρατήσουν τα δάκρυα χαράς που έτρεχαν από τα μάτια τους.

Η Ελπίδα έγινε καλά, η ζωή στο χωριό ξαναβρήκε το ρυθμό της αφού οι κάτοικοί του άρχισαν να κάνουν όνειρα και προσπαθούσαν τα όνειρα αυτά να τα πραγματοποιήσουν.

Μέχρι τότε; Κανείς δεν ξέρει. Ούτε αυτός που μου διηγήθηκε ετούτη την παράξενη ιστορία.